mijmering / pen

Lang geleden schreef ik mijn verhalen met pen. Balpen uiteraard, ik ben van ná de kroontjespen. Soms zag zo'n verhaal als het af was er uit als een onbegrijpelijk abstracte kraspartij, soms ook straalden er rust en sereniteit van het papier. Wat de beste verhalen waren? Ik heb de neiging om te zeggen die zonder krassen, want die zijn in één vrijwel ongestoorde beweging opgeschreven.

Schrijven is een proces, ook het schrijven van een kort verhaal. Inspiratie en een goede pen zijn leuk, maar hoe, wanneer en waar, daar draait het om. Althans bij mij, ik ben niet het type schrijver dat er onder alle omstandigheden even een verhaal uit ramt. Het gevoel dat een tekst niet kan zakken - en daarin spelen voor mij de omstandigheden een rol - vind ik niet fijn. Mijn eigen vertrouwde omgeving, lees: mijn plek tussen mijn eigen koektrommeltje, foto's en bureaulamp, mijn eigen toetsenbord en de mij bekende achtergrondgeluiden, bieden de 'leegte' waarin de woorden en de zinnen kunnen ontstaan.
De overgang van pen naar computer - aan typemachines heb ik nooit gedaan - was groot. Woorden vormen met een pen - wat ik leuk vind, want ik hou van mooie lijntjes maken - gaat anders dan woorden vormen op een toetsenbord, hoe gemakkelijk ook. Het verschil zit 'm juist in dat gemak. Aan een op de computer gemaakt verhaal zie je de strijd niet af, het bedachtzame, het afwegen van voors en tegens, het vallen van het kwartje, kortom de arbeid die schrijven is.

Vóór mij ligt een veertien karaats gouden Cross-pen die ik ooit van mijn vader kreeg. Ik had 'm zo goed opgeborgen dat ie jaren uit mijn blikveld was verdwenen. Nee, hij gaat de laptop niet vervangen, maar hij is wel weer in gebruik genomen als opper-optekenaar van interviews, waardevolle aantekeningen en niet te missen geheugensteuntjes. Hij is mijn verbinding met toen en nu, met de nog betrekkelijke kalme eeuw van mijn vader en de hectiek van deze tijd.

Michiel Schrijver, 'Daar waar de dag begint' - *Marjolijn Sengers, 4 september 2022*